

58 אָשֶׁר יִשְׁכַּב עֲלָיו וְיִטְמָא.
 59 ממשיכה הברייתא לדרוש הפסוק: 'היא' (שם כה) הנאמר בפסוק
 60 מיעוט הוא, וללמד שרק היא (–הזבה) מטמאה את בועלה ואין הזב
 61 מטמאה מה שהוא בועל. מבאר הברייתא הטעם שצריך מיעוט לזה,
 62 והלא דין הוא – שלולא שמיעט הכתוב היה ניתן ללמוד מקל וחומר
 63 שהזב טמא את הנבעלת לו, ומה היא – הזבה שאף שהקילה בה
 64 התורה שאינה מטמאה בשלש ראיות ביום אחד, שתהיה זבה
 65 גדולה להצריכה קרבן לטהרתה בכימים – כשם שטמאה כשראתה
 66 בשלשה ימים רצופים, ואף על פי כן החמירה בה התורה שמטמאה
 67 את בועלה, הוא – הזב שהחמירה בו התורה שפטמאה בשלש ראיות
 68 ביום אחד בכימים – כשם שטמא בשלשה ימים רצופים, האם אינו
 69 מן הדין שִׁנְחָמִיר בו ונאמר שִׁמְטָמָא מַה שְׁהוּא בּוּעֵל. וכדי שלא
 70 נלמד קל וחומר זה, תלמוד לומר 'היא' למעט שהיא מטמאה את
 71 בועלה ואין הזב מטמא מה שהוא בועל.
 72 מבררת הברייתא: ומנין (שהוא) [שהיא] עושה (–מטמאה) משכב
 73 ומושב. תלמוד לומר (שם כו) 'כל המשכב אשר תשכב עליו כל ימי
 74 זוכה כמשכב נדתה יהיה לה וכל הקלי אשר תשכב עליו טמא יהיה
 75 כטמא נדתה'. מבררת הברייתא: ואין לי ללמוד שטמאה משכב
 76 ומושב אלא כשראתה שלשה ימים רצופים, אבל כשראתה רק שני
 77 ימים מנין שטמאה משכב ומושב. תלמוד לומר (שם) 'מי' שאף
 78 הרואה שני ימים בלבד מטמאה. מבררת הברייתא: ראתה יום אחד
 79 מנין שטמאה משכב ומושב. משיבה הברייתא: תלמוד לומר (שם)
 80 'כל ימי' – שהוסיף הכתוב תיבת 'כל' ללמד, שאף הרואה יום אחד
 81 בלבד מטמאה משכב ומושב.
 82 עתה לומדת הברייתא דין שומרת יום: מבררת הברייתא: ומנין
 83 שסופרת אחד – שצריכה לספור יום אחד נקי לראית יום אחד,
 84 שהרי אין מפורש בכתוב אלא ספירת ז' נקיים לראית שלשה.
 85 משיבה הברייתא: תלמוד לומר (שם כו) 'היה לה' ריבה הויה נוספת
 86 של שימור, ללמדנו על ספירת יום כנגד יום.
 87 שואלת הברייתא: אף שלמדנו שסופרת יום כנגד יום, עדיין יבול
 88 היית לומר שצריכה שתספור שבועה לראית שניים, ודין הוא –
 89 שהרי ניתן ללמוד זאת מקל וחומר, ומה הוא – הזב שהקילה בו
 90 התורה שאין סופר אחד – יום אחד נקי לראית אחד, החמירה בו
 91 התורה שסופר שבועה נקיים לראית שניים, היא – הזבה, שהחמירה
 92 בה התורה שסופרת יום אחד נקי לאחד, האם אינו מן הדין שִׁנְחָמִיר
 93 בה שתספור שבועה נקיים אף לראית שניים. תלמוד לומר 'היה
 94 לה', לומר שאף כשראתה שני ימים אינה סופרת אלא יומה האחד
 95 שקבעה לה התורה.
 96 מסיקה הגמרא הקושיא מברייתא זו על הנאמר לעיל שאחד עשר יום
 97 הלכה למשה מסיני היא: אלא קראי ניהו – הרי שמוכח
 98 מהברייתא שכל דיני אחד עשר יום נלמדים מהכתובים, ולא מהלכה
 99 למשה מסיני כנאמר בברייתא לעיל. מתרצת הגמרא: אין באן
 100 סתיירה, שמחוקת תנאים היא, לרבי עקיבא שלא קיבל מרבו הלכה
 101 למשה מסיני זו, קראי – דיני אחד עשר יום נלמדים מהכתובים,
 102 ולשיטתו נשנתה ברייתא זו. אבל לרבי אלעזר בן עזריה הלכתא –
 103 דיני אחד עשר יום הלכה למשה מסיני הם כמבואר בברייתא
 104 הקודמת.
 105 שואלת הגמרא: אמר ליה רב שמעיה לרבי אבא, מאחר שכתוב
 106 (ויקרא טו כה) 'אִשָּׁה בִּי יְזוּב זֹב דְּמָה מִמִּים רְבִים' וגו', שנכתב ראיות
 107 הזבה בלשון 'מימים', אימא בימימא תהוי – האם תאמר שרק אשה
 108 הרואה ביום תהיה זבה, בליליא תהוי – אבל הרואה בלילה לא
 109 תהיה זבה אלא תהיה נדה. משיבה הגמרא: אמר ליה רבי אבא, עלך
 110 –כדי שלא תאמר כן אמר קרא אמר קרא –על נדתה' ולמדנו לעיל מבאן
 111 לרואה בזמן הקמוף לנדתה שהוא היום השמיני, זובה היא. והרי
 112 'קמוף לנדתה' אימת הוי (–אימתי הוא), הלא בליליא הוא שהרי
 113 זמנו מתחיל מיד אחר כלות שבעת ימי נדתה בכניסת ליל שמיני,
 114 ולרואה בזמן זה קא קרי לה (–קוראת לה התורה) זבה, ומוכח שאף

1 'בלא עת נדתה' (על נדתה), שאינה נעשית זבה אלא כששלשת ימי
 2 ראייתה אחר ימי נדתה, כלומר, בזמן הקמוף לנדתה – ביום שאחר
 3 שבעת ימי נדתה, שראתה בשמיני תשיעי ועשירי לנדתה.
 4 מבררת הברייתא: ואין לי שנעשית זבה אלא כשהתחילו ימי
 5 ראייתה קמוף לימי נדתה, אבל כשהתחילו בזמן המפולג לנדתה
 6 (–המרוחק מימי נדתה) ביום אחר, שביום השמיני הסמוך לנדתה לא
 7 ראתה, אלא בתשיעי עשירי ואחד עשר, מנין שגם בכך נעשית זבה.
 8 משיבה הברייתא: תלמוד לומר (שם) ביותור לשונו 'או כי תזוב'
 9 לרבות גם כשלא ראתה ממש סמוך לימי נדתה שנעשית זבה.
 10 מבררת עוד הברייתא: אין לי שנעשית זבה אלא כשהתחילו ימי
 11 ראייתה ביום התשיעי לנדתה המרוחק יום אחר בלבד מנדתה, אבל
 12 מנין לרבות גם כשימי ראייתה בזמן המפולג מנדתה יותר מיום
 13 אחד, דהיינו ביום השנים, שלשה, ארבעה, חמשה, ששה, ושבעה,
 14 שמונה, תשעה, עשרה שאחר נדתה. מנין שנעשית זבה כשרואה
 15 בהם שלשה ימים רצופים. משיבה הברייתא: אמרת – יש לנו לומר
 16 לרבות ראייה בימים אלו, מה מציינו פרביעי שאחר נדתה שראוי
 17 להיות ראשון לקפירה של ז' נקיים, כשראתה בראשון שני ושלישי,
 18 והתרבה שראוי להצטרף לימי זוכה שלפניו, שהרי כשראתה בשני
 19 ובשלישי הרי הרביעי הוא יום השלישי לזיבה, אף אני אביא לרבות
 20 גם את יום העשירי שהרי ראוי הוא לקפירה, שכשראתה בראשון
 21 שני ושלישי הרי יום העשירי היום האחרון מהו' נקיים שספרה, ולכן
 22 גם יהיה ראוי להצטרף לשלשת ימי זוכה כשתראה בימים אלו
 23 שלשה ימים רצופים. וכן הימים שלפניו שגם הם ראויים להיות
 24 מספירת ז' נקיים כשראתה בשלשת הימים הראשונים.
 25 אחר שלמדנו לרבות שהימים הראויים לספירתה אף נעשית בהם
 26 זבה, מבררת עוד הברייתא: ומנין לרבות יום האחד עשר אף על פי
 27 שאינו ראוי לספירת ז' נקיים כשראתה בשלשה ימים הראשונים.
 28 משיבה הברייתא: תלמוד לומר (שם) ביותור לשונו 'בלא עת נדתה'
 29 לרבות אף המפולג הרבה.
 30 מבררת עוד הברייתא: אם כן שהתרבה אף המפולג יבול הייתי לומר
 31 שאני מרבה אף יום השנים עשר שיצטרף לימים שלפניו לעשותה
 32 זבה גדולה כשראתה בעשירי ובאחד עשר. משיבה הברייתא: אמרת
 33 לאו – אינו כן, אלא יום השנים עשר מימי נדה הוא ואינו מצטרף
 34 לזיבה.
 35 שואלת הברייתא: מאחר שהכתוב מרבה לזיבה אף המפולג הרבה,
 36 ומה ראית לרבות אחד עשר ולהוציא שנים עשר שאינו מימי זיבה.
 37 משיבה הברייתא: מרבה אני אחד עשר שראוי לקפירת ראייה
 38 שהתחילה ביום שהתרבה מאו כי תזוב', דהיינו כשראתה בשני
 39 שלישי ורביעי שאו היום האחרון של ז' הנקיים שלה כלה ביום האחד
 40 עשר, ולכן יום האחד עשר דומה לרביעי שראוי לספירה ונרבה שגם
 41 יהא ראוי לזיבה, ומוציא אני שנים עשר שאין ראוי לקפירת יום
 42 שהתרבה מאו כי תזוב', ואינו דומה לרביעי שראוי לספירה ולכן
 43 לא התרבה לזיבה.
 44 עד עתה למודה הברייתא הימים הראויים לזיבה, עתה מתחילה
 45 הברייתא ללמוד מנין הראיות שנעשית בהם זבה ודיני טומאתה
 46 וספירתה. מבררת הברייתא: ומאחר שאמר הכתוב (שם) 'מיים רבים'
 47 אין לי שנעשית זבה ומטמאה במגעה וכן מטמאה משכבה ומושבה
 48 אלא כשראתה שלשה ימים רצופים, כמשמעות הלשון 'רבים',
 49 ראתה שני ימים רצופים מנין שטמאה. משיבה הברייתא: תלמוד
 50 לומר (שם) 'כל ימי זוב טמאתה בימי נדתה תהיה טמאה הוא', למדנו
 51 מתיבת 'מי' המיותרת שאף הרואה שני ימים, נעשית זבה לענף
 52 טומאה. מבררת הברייתא: ראתה יום אחד מנין שטמאה. משיבה
 53 הברייתא: תלמוד לומר (שם) 'כל ימי' – שהוסיף תיבת 'כל' ללמד,
 54 שאף הרואה יום אחד בלבד מטמאה.
 55 עתה לומדת הברייתא דיני טומאתה מהכתוב: 'טמאה' (שם) קלמך
 56 שהזבה מטמאה את בועלה בנדה שפורש בה (שם כד) 'אם שכב
 57 ישכב איש אתה ותהי נדה עליו וטמא שבעת ימים וכל המשכב

6 תִּקְרֵי הַלְּבוּת אֶלָּא הַלְּבוּת, שֶׁכֶּךָ נִדְרָשׁ, 'הַלְּבוּת' – הַשּׁוֹנָה הַלְּבוּת,
7 מוֹבְטָח לוֹ ש'עוֹלָם' הַבֵּא 'לוֹ' – שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הַבֵּא.

8 הַדְרֵן עֲלֶיךָ תִּינוּקָת וּסְלִיקָא לָהּ מִסַּכְתָּ נְדָה

1 הַרְוָא בְּלִילָה זְבָה הִיא.
2 הַגְּמֵרָא מְבִיאָה בְּרִייתָא הַמְדַבֵּרֶת בְּמַעֲלַת לִימוּד הַלְּבוּת, כְּדֵי לְסַיֵּם
3 בְּדַבֵּר טוֹב: תִּנְא דְכִי – שָׁנוּ בְּבֵית מוֹדְרָשׁוֹ שֶׁל אֱלִיהוּ כָּל הַשּׁוֹנָה
4 הַלְּבוּת – מִשְׁנָה בְּרִייתָא וְהַלְּבָה לְמִשְׁנָה מְסִינֵי כָּכָל יוֹם, מוֹבְטָח לוֹ
5 שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הַבֵּא, שְׁנַיָאֵמֵר (חֲבִקוּק ג' ו') 'הַלְּבוּת עוֹלָם לוֹ, אֵל

הדרן עלך כל הש"ס

פורטל הדף היומי

מברך את מסיימי המחזור ה-י"ב של "הדף היומי"
ומוסיף עוד 2,711 ברכות להתחלה החדשה!